

สี่พันตร

บทที่ 8

ทั้งสามพระองค์เสด็จดำเนินตามกัน ณ อุทยานด้านข้าง พระตำหนัก มีทหารราชองครักษ์คอยระวังรักษาการณ์เป็นระยะ

“น้องเดือนเมื่อการเรียนรู้เรื่องราวประเพณีหัตดินหรือยัง”

องค์ชายภควัตรับสั่งถาม

“ไม่เลยพะคะ”

“ราชประเพณีของหัตดินแตกต่างจากโสฬสอย่างไรบ้างหรือ”

องค์หญิงสุดาวดีนั่งคิด เธอรู้จักราชประเพณีโสฬสเพียงผาดเฟินอะไรก็ตามเมื่อเป็นเพียงบทเรียนที่ไม่มีการปฏิบัติก็ย่อมจะถูกลืมเลือนไปโดยง่าย

“ทรงถามกว้างเหลือเกินพะคะ”

องค์ชายภควัตแยมสรवल รับสั่งถามเพียงหวังให้เธอเปลิดเฟลิน และเพื่อที่พระองค์ทั้งสองจะได้ยินน้ำเสียงใสๆ ที่ตั้งใจอธิบาย

“ยกตัวอย่างเรื่องใดมาก็ได้”

เธอยังไม่มีคำตอบ ทำให้องค์ชายรู้สึกผิดคาด เมื่อห้าปีก่อนไม่ว่าพระองค์รับสั่งถามอะไร องค์หญิงก็ตอบทันทีราวครูเยาวววัยที่ตั้งใจถ่ายทอดทุกเรื่องทุกราว

“องค์หญิงคงเบื่อเรื่องราวประเพณีแล้วกระมังเจ้าพี่” องค์ชายภาณุมาศ ทรงแย้งอย่างเอาพระทัยช่วย

เธอเสสรवलกลบเกลื่อน “ถูกแล้วพะคะ หม่อมฉันเหน็ดเหนื่อยกับคำว่าราชประเพณีอย่างยิ่ง”

“พระราชวงศ์ที่ยังเยาว์มักจะทำอย่างนี้ เท่าที่พี่รู้อา โสฬสอยู่ในกรอบประเพณีที่เข้มงวดโบราณกว่าหัตดินมาก”

“จริงพะคะ และบางเรื่องบางราวก็ออกจะไร้เหตุผลมากๆ”

“เช่นเรื่องอะไรบ้างหรือ”

สุรเสียงเธอเข้มข้น ดวงพักตร์งามขุ่นซึ่งอย่างลืมพระองค์

“เช่นการเชื่อถือในเรื่องของโหราศาสตร์พะคะ คำทำนายของโหราจารย์ได้รับการยึดถือ จนบางครั้งถึงกับสังเวยด้วยชีวิตคนบริสุทธิ์เพื่อความมั่นคงของพระราชวงศ์”

“มีเรื่องอย่างนี้อยู่ด้วยหรือ” องค์อนุชาทรงอุทาน

สุรเสียงตอบเน้นหนักขุ่นเคือง “มีอยู่จริงพะคะ”

องค์ชายภควัตแปลกพระทัย ที่อีกฝ่ายพรั่งพรูคำพูดที่เป็นด้านลบออกมาย่างๆ ทรงรับสั่งเปลี่ยนเรื่อง

“ได้ยินว่าโสฬสสวยงามมากใช่ไหม”

เธอกลับมาอ่อนหวานดังเดิมทูลตอบว่า

“โสฬสสวยงามและอุดมด้วยทรัพยากรพะคะ การเพาะปลูกได้ผลดีในทุกพื้นที่ ทะเลอุดม ป่าสมบูรณ์ด้วยไม้มีค่า และยังมีอัญมณีและแร่ธาตุสำคัญหลายอย่าง เมื่อหลายปีก่อนได้มีการสำรวจพบบ่อน้ำมันและแก๊สธรรมชาติ แต่ว่าองค์ราชันย์และเสนาบดี เกรงว่าชาติตะวันตกที่จะเข้ามาพัฒนาเพื่อนำเอาทรัพยากรมาใช้ จะนำวัฒนธรรมที่แปลกแยกแตกต่างเข้ามาด้วย จึงไม่ให้ดำเนินการ คณะปกครองอ้างว่าความเจริญที่มีอยู่ สามารถเลี้ยงดูประชากรไม่ให้อดอยากได้อยู่แล้ว”

“องค์หญิงเห็นด้วยกับนโยบายนี้ไหม”

“หม่อมฉันไม่ได้เห็นด้วยทั้งหมดพะคะ จริงละ การพัฒนาย่อมจะนำมาซึ่งผลพวงที่ไม่พึงปรารถนา เช่นความนิยมในทางวัตถุและอารยธรรมสมัยใหม่ของประเทศเจ้าของเทคโนโลยี ก็จะมีการทำลายสภาพสวยบริสุทธิ์ของธรรมชาติ แต่การปฏิเสธและปิดกั้นไม่ให้มีการพัฒนาก็ทำให้โสฬสพลาดโอกาสในการเจริญเติบโต ประชาชนไม่มีโอกาสได้เลือกและไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าพวกเขาพลาดอะไรไปบ้าง”

“อืม... นับว่าองค์หญิงมีความคิดก้าวหน้าทีเดียว”

“ขอบพระทัยพะคะ”

“ตอนนี้โสฬสถูกสิงหะราแทรกซึมก่อการร้าย ไม่รู้ว่ามีทางออกอย่างไรกันบ้าง”

องค์หญิงทูลตอบทันทีเหมือนถ้อยคำพร้อมจะหลั่งไหล

“คนทั่วไปเข้าใจว่าสิงหะราหมายจะกลืนโสฬส... แต่ความเป็นจริง.. เมื่อหลายร้อยปีก่อน ทั้งสองเคยเป็นแคว้นรัฐเดียวกันพะคะ ก่อนนั้นแม่โสฬส พยายามแบ่งแยก สิงหะราก็ปราบปรามควบคุมไว้ ...ต่อมาสิงหะราเกิดภัยธรรมชาติตามด้วยโรคระบาดและภาวะข้าวยากหมากแพง ทำให้เกิดการจลาจลปล้นสะดมไปทั่ว กองกำลังทหารของสิงหะราจึงถอนกลับไป แต่เวลาผ่านไปนานเป็นร้อยปีแล้วก็ไม่มีหลักฐานว่าโสฬสได้มีการประกาศเป็นรัฐเอกราช บัดนี้กำลังทหารของสิงหะราเข้มแข็งขึ้นกว่าเก่า จึงกลับมาทวงสิทธิคืนพะคะ”

“สิงหะราพื้นที่กว้างใหญ่ แต่ไม่มีทรัพยากร ประชาชนอดอยากขาดแคลนจึงคิดจะรวมเอาโสฬสซึ่งอุดมสมบูรณ์มาเป็นของตนกระมัง”

“เรื่องนี้หม่อมฉันไม่ทราบเกล้าพะคะ”

“ภูมิประเทศระหว่างสิงหะรากับโสฬสมีภูเขาสูงยาววางกันเป็นไปได้อาจเคยเป็นแคว้นรัฐเดียวกัน”

“ธรรมชาติที่แบ่งกันเป็นเหตุให้มีการแบ่งแยก... แต่วัฒนธรรม ประเพณีคล้ายคลึง แล้วยังมีหลักฐานแสดงแน่ชัดว่าเคยเป็นแคว้นรัฐ เดียวกัน ก็เพราะเหตุนี้ประเทศมหาอำนาจจึงไม่กล้ายื่นมือเข้ามา ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นยังใกล้เพคะ”

“แต่ถึงอย่างไร ก็มีการหนุนหลังช่วยอยู่อย่างลับๆ ใช่ไหม”

“ก็เป็นไปได้เพคะ”

“ต้องใช้อยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นสิ่งหะราจะมีกำลังที่ไหนแทรกแซง เขาไปทั่ว ทั้งลองปรีที่พี่น้องกำลังจับอาวุธสู้รบกันเอง และตอนนี้ก็ กำลังพยายามจะเข้ามาห้สตินอีกด้วย..! ว่าแต่ องค์หญิงวิตกทุกข์ร้อน กับการคุกคามของสิ่งหะราขนาดไหน ได้คิดจะป้องกันแก้ไขอย่างไร บ้าง”

“การใช้กำลังอาวุธเป็นสิ่งที่ไม่มีผู้ใดปรารถนาเพคะ”

องค์ชายภควัดคล้ายยังไม่ได้รับคำตอบที่ต้องการ ทว่าเมื่อขยับ จะซักถาม พระอนุชาก็ทรงท้วงติงว่า

“ไหนเจ้าพี่เกรงว่าองค์หญิงจะเคร่งเครียดกังวลพระทัย แล้วเหตุใด จึงคุยแต่เรื่องหนักๆ น่าจะพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ ดอกไม้สวยๆ หรือ เพชรพลอยที่สตรีชื่นชอบมากกว่านะกระหม่อม”

องค์ชายภควัดทรงสรวล เปลี่ยนเรื่องรับสั่งโดยดี

“ศิริกัลยา อีกหลายวันกว่าจะถึงงานมงคล จะเป็นไรไหม หากภาณุมาศจะมาเยี่ยมหาน้องบ่อยๆ แต่พี่จะมาได้เป็นบางครั้ง เท่านั้น”

องค์หญิงสุดาวดี เดาได้ว่าพระคู่หมั้นออกพระโอษฐ์เช่นนั้นเพื่อ เอาพระทัยพระอนุชามากกว่าตัวเธอ ดูเหมือนทรงรักห่วงใยพระอนุชา เป็นที่สุด เธอคาดเดากังวลว่าอนาคตของเธอคงจะไม่พ้นหน้าที่พี่เลี้ยง ขององค์ชายพิการผู้นี้เป็นแน่

แม้จะไม่พอพระทัย รอยยิ้มสรวลกลับดังงามอ่อนหวาน

“เป็นเกียรติแก่หม่อมฉันอย่างยิ่งเพคะ”

ถัดพระสุธารสชาตูกยกออกมาเมื่อทั้งสามประทับนั่ง ณ ศาลา รับรอง มองเห็นอุทยานงดงามกว้างไกล องค์หญิงสุดาวดียิ้มสรวล ประทับหน้าถวายเจ้าชายทั้งสอง

“ขานี้ เป็นซารสหอมนุ่มมีชื่อเสียงเป็นที่นิยมมากของโสฬส ปลุกได้เฉพาะพื้นที่บนเชิงเขาด้านทิศตะวันตกเท่านั้นเพคะ”

“ดื่มแล้วทำให้งดงามเหมือนชาวโสฬสหรือเปล่า”

ถ้อยคำหยอกเย้าขององค์ชายภาณุมาศแม้ทำให้เธอรำคาญใจ แต่ดวงพระเนตรวาววามของพระคู่หมั้นที่จับจ้องมองมาทำให้ใบหน้า ที่งดงามมีสีชมพูเข้มขึ้น

“ถ้าดื่มซาแล้วทำให้งามได้ หม่อมฉันเห็นจะต้องขอประทานซา จากห้สติน ส่งไปให้ชาวโสฬสบ้างแล้วเพคะ”

องค์ชายทั้งสองทรงสรวลเสียงดัง

นางระพี ปรากฏกายลับๆ ล่อๆ ทำให้เกิดริ้วรอยตึงเครียด ขึ้นบนหน้าผากผุดผาด องค์ครุณีทำเป็นมองเมินไม่ยอมเรียกให้นาง เข้ามาหา จนองค์ชายภควัดต้องเอ่ยถาม

“นางข้าหลวงขององค์หญิงคงมีเรื่องอะไรสำคัญกระมัง”

เธอผินสรวลทูลตอบว่า “ไม่มีใดสำคัญหรอกเพคะ”

“เอ หรือว่าพี่จะมาอยู่นานเกินไป จริงซี เผลอแป๊บเดียว นี้กว่าสองชั่วโมงแล้วที่เราสองคนมารบกวนองค์หญิง”

“หามีได้ ไม่เป็นการรบกวนเลยเพคะ”

แม้เธอไม่ทำสัญญาอนุญาต นางระพีก็ตัดสินใจเข้ามา ยอบกายคารวะแล้วเคลื่อนเข้าคุกเข่ากระซิบ เธอจำต้องรับฟัง ดวงพักตร์งามเครียดซึ่ง เผลอกระซอกสุรเสียงขัดข้อง “ยังไม่ใช่ตอนนี้ละ..!”

“แต่ท่านแม่กำลังถือสายโทรศัพท์ร่อยุ่พะคะ....”

“ออกไปได้แล้ว..!”

นางระพีชะงักผิดหวัง ถวายการระถอยกลับไป ดวงพักตร์ ขององค์ครุณีที่หันกลับมา กลับเงิรรอยยิ้มสรวลละมุนละไมดังเดิม

“ขอประทานอภัยด้วยเพคะ”

“องค์หญิงคงมีธุระสำคัญกระมัง”

“มิได้เพคะ เรื่องไร้สาระแท้ๆ”

องค์ชายภควัดแปลกพระทัย นางพี่เลี้ยงสูงวัยผู้นั้นติดตามเธอ ไปทุกที่ กิริยาท่าทีคล้ายจะเข้าใจความควรไม่ควรอยู่ทุกเรื่อง ครั้นนี้ เหตุใดจะนำเรื่องไร้สาระเข้ามาขัดจังหวะ ในขณะที่องค์ราชบุตรห้สติน ประทับอยู่ถึงสองพระองค์.....

พระนางดาราวดี ทรงตรอมตรมทอดถอนพระทัย คำตอบ ห้วนไหวมีพิรุชจากนางระพี “...ทูลกระหม่อมของระพี... องค์หญิง ทรงปลีกพระองค์ไม่ได้เพคะ...” ทำให้ทรงผิดหวัง

ทรงรำพึงปลอบพระทัยพระองค์เอง “หากไม่ใช่เพราะติดงาน สำคัญลูกคงไม่ละเลยเช่นนี้”

แต่ที่สุดก็ทรงหลั่งน้ำพระเนตรด้วยความรันทด

“ใช่ ลูกเอ๋ย... นี่แหละที่โอรสหลวงเคยทำนายว่าลูกทั้งสองมีความแตกต่าง แม่เพิ่งประจักษ์ใจเดี๋ยวนี้เอง.....”

“พี่อุษา พี่สบายดีหรือเปล่าคะ”

เสด็จพระองค์หญิงโสมโสภณ ทรงมองนางพี่เลี้ยงอย่างห่วงใย ทำที่นั่งก้มหน้าของนางอุษาไม่มั่นคง นางไม่มีริ้วแรง แต่จะทอดกายนอนชมก็กลัวว่าเสด็จพระองค์หญิงของนางจะรู้สึกผิดสังเกต

องค์หญิงเลื่อนองค์เข้าใกล้

“พี่ไม่สบายใช่ไหมคะ”

นางอุษาเบี่ยงกายหลบเลี่ยง “เปล่าเพคะ อุษาสบายดี”

กร่อนตามลูปไล่ใบหน้าที่หันหนี “ตัวพี่ร้อนเหลือเกิน”

“อุษาไม่เป็นไร... อีกสักครู่ก็จะหายเองเพคะ”

เธอเข้าประคอง “มานอนเถอะคะ”

“ไม่เพคะ นี่ยังวันอยู่ หม่อมฉันต้องถวายรับใช้องค์หญิง”

“แต่นี่เป็นคำสั่งนะคะ หญิงขอให้พี่ถวายรับใช้ด้วยการนอนหนึ่ง ๆ มาซิคะ...”

ร่างเคยอวบท่วมที่ซุบโทรมลงถูกประคองมาที่พระแท่น เมื่อนางนอนลงแล้ว องค์หญิงโสมโสภณก็ปลดผ้าคลุมพระองค์ออกห่มให้

“องค์หญิง อย่าเพคะ อากาศหนาวออกอย่างนี้”

“หญิงไม่หนาว พระแม่ทรงเมตตาประทานความอบอุ่นให้ทั้งกายและใจ พี่ไม่สบาย ต้องนอนห่มผ้าให้อุ่นจะได้หายเร็วๆ”

กร่อนเยียบเย็นลูปไล่ใบหน้าที่ร้อนผ่าว นางอุษาจับไว้แล้ว จุมพิตด้วยความรักเทิดทูน โสมโสภณมองนางพี่เลี้ยงสูงวัยด้วยความอ่อนโยนวิตกังวล

“พี่อุษา พี่ไม่น่าจะต้องมาลำบากกับหญิงเลย”

“อย่ารับสั่งอย่างนั้นเพคะ หม่อมฉันตั้งใจถวายชีวิตตั้งแต่ทรงพระประสูติกาลแล้ว”

“หลับเถอะคะ”

นางหลับตาลง อีกครู่หนึ่ง ร่างอรชรจึงเคลื่อนจากไป

นางอุษาปรือตามองตาม น้ำตาไหลเป็นทาง.....

ในยามกลางวัน ภายในถ้ำศักดิ์สิทธิ์มีเพียงแสงสลัวที่ลอดเข้ามาตามช่องหิน เทวรูปจำลององค์พระแม่และเทพบริวารตั้งตระหง่านต้องแสงเทียนบูชาวามดูเคร่งขรึม ขวดแก้วใบน้อยบรรจุพระโอสถอมฤตในพานทองบนพระแท่นบูชา ดุงดงตามทำทนาย

แต่แรก เสด็จพระองค์หญิง ไม่เคยสนพระทัย ด้วยทรงเชื่อมั่นแน่วแน่นว่าแผนการจะเป็นไปตามที่ทรงวาดวางไว้.....

น้องนางในบทบาทของเจ้าหญิงพระคู่หมั้นองค์ชายราชบุตรหัตดินจะทำทุกวิถีทางให้เธอได้รับการปลดปล่อยเพื่อให้เดินทางตามไป แล้วจะสลับพระองค์เข้าพิธีสมรสดังกำหนดการเดิม แต่หากว่าการถวายสาส์นขอพระราชทานอภัยโทษให้ปลดปล่อยองค์หญิงสุดาวดีไม่เป็นผล ก็จะมีบั้งคมทูลองค์ษัตริย์ตามความเป็นจริง เพื่อเสด็จพระองค์หญิงพระองค์จริง จะได้รับการปลดปล่อยและเดินทางไปเข้าพิธีอภิเษกสมรสทันเวลา...

แต่เมื่อเวลาผ่านไป... เหมือนการรอคอยจะไร้ผล... ความยากลำบากที่ไม่เคยพานพบมาก่อน ทำให้เธอเผลอจ้องมองขวดน้ำทิพย์นานๆ

นางอุษาที่ตั้งใจถวายปรนนิบัติรับใช้กลับนอนชมเพราะพิษไข้.. โสมโสภณเป็นผู้นำน้ำและอาหารที่ถูกส่งลงมาทางช่องทางจำเพาะป้อนให้

เธอใช้น้ำที่มีจำกัดลูปไล่ใบหน้าที่ร้อนผ่าวของนางด้วยความอาทร

“องค์หญิงเพคะ... องค์หญิงของอุษา...”

เธอรีบขยับเข้าใกล้ “อะไรคะ”

“องค์หญิง อุษาละอายใจเหลือเกิน...”

“พี่มีอะไรจะต้องละอายใจคะ”

“องค์หญิง...” เสียงของนางอุษาแหบพร่า น้ำตาไหลซึม “บัดนี้หม่อมฉันไม่อาจถวายการรับใช้ได้แล้ว หม่อมฉันต้องการเดินเข้าไปในส่วนที่ลึกสุดของถ้ำจะได้ไม่เป็นภาระให้องค์หญิงต้องดูแล... หากตายไป กลิ่นซากร่างจะได้ไม่ทำให้รำคาญพระทัยเพคะ”

พระหัตถ์บางที่ลูปไล่ใบหน้าที่ร้อนผ่าวของนางพี่เลี้ยงเย็นเยียบ

“อย่าพูดอย่างนั้น พี่จะต้องหายดี เชื่อหญิงสิคะ”

“องค์หญิงของอุษา...” นางพึมพำด้วยน้ำตาคลอลตา

หลายวันมานี้ กรบงที่เยียบเย็นวนเวียนลูปไล่ใบหน้าที่เนื้อตัวของนางด้วยความพยายามที่จะลดความร้อนจากร่างกายที่ร้อนด้วยพิษไข้ ในยามค่ำคืน เธอเป็นฝ่ายโอบกอดร่างที่สั่นสะท้านของนางพี่เลี้ยงเพื่อถ่ายเทความอบอุ่นให้

ร่างของนางอุษาร้อนผ่าว ทว่ากลับหนาวสั่นจนสะท้านไปด้วยกันทั้งคู่.....